

Laan, som blev ydet i 1874—75. Det var som bekendt efter en meget stet, jeg tror nok, jeg tør sige den stæfeste Høft, som St. Croix har havt, at Begjæring indkom om at maatte optage et betydeligt Laan, for at Kolonialkassen kunde støtte Sukkerproduktionen, og der blev da vedtaget og under 20de Mai 1874 stadfæstet en Anordning, som bemyndigede Kolonialkassen til at optage et Laan af 150,000 $\text{\$}$. Under 10de August 1874 gif Finantsministeriet ind paa, at 50,000 $\text{\$}$, som St. Croix Kolonialkasse allerede dengang skulde til Finantskassen, plus 30,000 $\text{\$}$, som St. Thomæ Kasse skulde til Finanterne, maatte blive staaende mod at forrentes. Disse 80,000 $\text{\$}$ vare altsaa ikke noget direkte Laan fra Statskassen til St. Croix Kolonialkasse; det var en Omfriking af en svævende og rentefri Gjæld til en fastere og rentebærende Gjæld. Dette var Forholdet med de 80,000 $\text{\$}$. Dernæst gif Finantsministeriet under 18de September 1874 ind paa at bevilge som et direkte Laan endvidere 70,000 $\text{\$}$, og derved fremkom dette samlede Beløb af 150,000 $\text{\$}$, som et Laan til St. Croix's Kommune. Vilkaarene for Laanet vare, at det skulde forrentes med 4% pr. Aar, og tilbagebetales 12 Maaneder, efter at Pengene vare modtagne af St. Croix. Dette var ikke at forstaa saaledes, at de 70,000 $\text{\$}$ paa eengang bleve udbetalte, men det var at forstaa, som om man aabnede St. Croix Kolonialkasse en Kredit paa Statskassen paa 70,000 $\text{\$}$, hvorpaa den kunde trække, efterhaanden som den behøvede Pengene; og enhver Rate, den modtog, skulde da tilbagebetales 12 Maaneder efter. Dette var altsaa Vilkaarene for det første Laan, og det er, som de Herrer ville se, de samme Vilkaar, der foreslaas i det foreliggende Lovforslag, nemlig 4% Rente og Tilbagebetaling 1 Aar efter, at Laanet er ydet. St. Croix Kolonialkasse tilbagebetalte ganske rigtigt til 30 September f. A. de 80,000 $\text{\$}$ tilligemed Renterne af det hele modtagne Beløb, men begjærede samtidig Tilbælgelse til, at de to paafølgende Rater, der skulde have været betalte i Februar og Mai, maatte henstaa indtil efter tilendebragt og affat Høft. Denne Henstand blev indrømmet — en Indrømmelse, som jeg dog egentlig ikke anser for at være meget stor, thi jeg tror ikke, man kunde have betalt før Høften — og i Henhold hertil ville altsaa Pengene indkomme 3—4 Maaneder efter den oprindelig fastsatte Betalingsstid. Hvor tarvelig, hvor mager Høften end er, har jeg ingen Grund til at tvivle om, at disse sidste 70,000 $\text{\$}$ med paaløbne Renter, som jo er et Par Tusinde endnu, vilde kunne pines ud af Bedkommende, men derefter vilde der ogsaa være tom Kasse og Kruin. Gaar derimod Nøgtsdagen ind paa det forelagte Lovforslag, ere de 70,000 $\text{\$}$ for saa vidt sikrede, og derhos er, saa vidt jeg kan skjønne, tillige Forskættelsen af Sukkerdyrkingen paa St. Croix sikret for næste Aar, i hvilket vi da ville haabe, at vor Herre vil

give Negn og frugtbar Tid, saaledes at yderligere Kras ikke skulle fremkomme, Noget, jeg dog naturligtvis ikke kan garantere for. Forholdet derude er i Birkeligheden saaledes, at jeg tror, man fuldkommen nøiagtigt om end ikke meget smagfuldt kan betegne det med, at man holder det gaende paa Pumperne. — Det erede Medlem yttrede sluttelig, at han vilde anse det for rigtigt at forhøje Renten til 5 pSt. Jeg vil nu meget anbefale, at man bliver staaende ved de 4 pSt, thi hvor man har med en saadan Nød og Trang at gjøre som hos Medkontrahenten her, synes det mig, at det i Birkeligheden ikke kommer til at betyde Noget, om Renten er 4 eller 5 pSt. Dertil kommer, at de alligevel ikke have Pengene for Intet, da det vil koste Kolonialkassen en Del — jeg tør ikke nu angive Beløbet nøiagtigt; det er mig meddelt, men jeg frygter for, at min Samkommelse ikke er fuldstændig tro — at faae Pengene der paa Stedet, saaledes at Udgiften for dette Laan altsaa i Birkeligheden for dem vil være mere end 4 pSt., om vi end ikke faae mere. Naar vi se hen til vor Velstand lige over for de Andres Mangel paa Velstand, forekommer det mig, at 4 pSt. maa kunne være tilstrækkelige. Jeg vilde meget paaskjønne, om det erede Thing ikke alene vilde gaa ind paa det i Lovforslaget foreslaaede Laan af 600,000 Kr. men ogsaa paa Lovforslaget uforandret, som det foreligger, thi det har ikke Lidet at betyde, at de Mand, som ere interesserede i Foretagendet — jeg vilde gjerne udtrykke det saaledes: de uinteresserede Mand, der interessere sig for, at Føllesukkerkogierne komme istand — ikke skulle vente for lange, inden de fortsætte deres Bestræbelser for at faae Noget ud af denne Sag.

Th. Nielsen: Om det høie Thing just fandt sig meget tilfredsstillt ved den Dplysning, at, naar vi laante 600,000 Kr., fik vi 300,000 betalte, som de skulde os, skal jeg lade staa hen. Imidlertid maa jeg indrømme, at den høitærede Finantsministers Dplysninger for mig vare nogenlunde tilfredsstillende, idet jeg ikke ser bedre, end at det vilde være at gribe forstyrrende ind i Aktietegningen, dersom vi nu nægtede eller standsede dette Lovforslag. Dette er imidlertid for mig ogsaa den eneste Grund til at gaa med til ikke at lægge Lovforslaget Hindringer i Veien, idet jeg paa Ny skal gjentage, at, dersom det viser sig, at Sukkerkogierne ikke kunne blive til Noget, kan jeg for min Part ikke finde det rigtigt, at den danske Statskasse Aar efter Aar kommer til at staa i Forskud, kommer til at give Penge ud til Foretagender, som den egentlig ikke kan have noget Begreb om, og ved hvilke den i det Høieste kan naae at forlænge Dødsfristen for Den; dette kan jeg ikke finde rigtigt. Det er altsaa med den Forudsætning for Die, at der bliver Noget af